

«Ο ΑΡΓΟΣ
ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,,
Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ - Γ. Ι. Θ. ΤΑΜΒΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
43 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 43
Στοά Ὁρφανίδου 4

«L' ARGUS ¹
DE LA PRESSE D'ORIENT.,
TH. CALOGERIKOS - G. TAMBACOPOULOS
ATHÈNES
43 - RUE DU STADE - 43
Passage Orfanidès 4

IMPRIMÉ

Κύριον.
Αυθρ. Ανδρεάδων.
Βεβηγνόν Βενδοχείων.
Ἐπιπέδον

δύναται αὐτὰ ἐργάσασθαι πόλις χθές...
 Μόνον τὸ ὄνομα τοῦ σατυρικοῦ δὲν δὲ
 ἠμποροῦσε νάνικαίσι τῆσιν. Αἰεὶ κινεῖται
 ἀπὸ τοῦ συγγραφεῖς μας δὲν γράφει πλέ
 ον σὰν τὸν Ροῖδην.
 Τὸ πνεῦμά του, τῶντι, διαφέρει τόσον
 ποῦ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ οἰκιστοῦ οἴμοιο
 π ν ε ὄ μ α, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲ
 ἐκεῖνο δὲ ἐξοικεῖται ἄλλο ὄνομα. Εἶνε
 καλὴ ἡ ἐκκαίριος διὰ τὰ ὄνομα τὴν ἀπὲ
 ραντοῦ αὐτὴν διαφορὰν. Καὶ πρὸς τοῦτο
 δὲ μεταχειρισθῶμεν τὴν παραπομπὴν τὴν
 ὅποιαν μετεχειρισθῆ καὶ ὁ Ροῖδης ἀμυνό
 μενος ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν ὀ
 νόμασαν μὲ κάποιαν περιφρόνησιν ε δ ρ ν
 ο λ ὁ γ ο ν. «Οἱ φράγχοι ἰπλοῖται—λέγει,
 —ἐκροῦσαν κατὰ τοὺς ἀγῶνας τὴν σιδη
 ρὰν αὐτῶν πανοπλίαν ἐπὶ χλαμῆδα μεταστῆ
 ντη, τῆς ὅποιας οἱ κροσοὶ καὶ τὰ ποιήματα
 χροῖματα ἔφερον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεα
 τῶν. Τέλειος δὲ ἀγωνιστὴς ἐνομίσθη ὁ
 ἐπιδεικνύων ἐπὶ τὸν βαρὺν θῶρακα τοσαύ
 την ἐκκαίριαν καὶ χάριν, ὥστε ἀπὲ οἰ
 δήρον, ἐφαίνετο μετὰ μόνον ἐνδεδουμέ
 νος.»

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ Ροῖδης. Πάνο
 πλος ἀπὸ μέσας, σκεπάζει τὸν βαρὺν του
 θῶρακα μὲ μίαν λαμπροχρῶμον, χρυσοῦ
 φθῶρον καὶ κινδυνόφορον κάποιε σιολῆν. Οἱ
 ἄλλοι, οἱ συνήθως εὐφρολόγοι, μὲ τὴν με
 ταξίτην σιολῆν,—καὶ αὐτὴν ὄχι τόσον κομ
 ψὴν πάντοτε,—καλεῖται ἁπλῶς τὴν γε
 μνάτητά των. Ὁ Ροῖδης ἔχει πνεῦμα καὶ
 τὸ χρησιμοποιεῖ διὰ τὰ ἐκφράζει κινήσιν,
 ζωῆσιν, εὐμορφῶν, τὴν ἰδέαν του. Οἱ ἄλλοι
 ἔχουν πνεῦμα, ἀλλὰ διὰ τὰ κίνησιν μόνον
 πνεῦμα. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ πνεῦμα τοῦ
 Ροῖδου εἶνε βαρὺ ἔχει νόημα. Τὸ πνεῦμα
 τῶν ἄλλων, τῶν κοινῶν εὐφρολόγων, εἶ
 νε κενόν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροῖδου ἰσχυρο
 σκεῖ τὴν λογικὴν του καὶ τὴν σοφίαν
 του. Τὸ πνεῦμα τῶν ἄλλων, ἀχαλίνωτον,
 τοὺς παρασύρει τὰ λέγον ἀνοησίας.

Μία γαλλικὴ παροιμία λέγει, ὅτι ὁ εὐ
 τυχότερος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁποιος ἔ
 χει πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ὁ δυστυχότερος ὁ
 ποῖος δὲν ἔχει παρὰ μόνον πνεῦμα. Ἀλή
 θεια, ἡ πλεονεξία ἀξιολύτητον ἀπὸ τῶν ἀνθρώ
 πων, ὁ ὅποιος διὰ τὰ κίνησιν ἔρα εὐμορφῶν
 κ α λ α μ π ο ὄ ρ ι, διὰ ἴσο ἰσότητος τὰ εἰρη
 ἴλοιο ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ φροῖται. Καὶ τέτοιον
 εἶνε οἱ κοινὸι εὐφρολόγοι. Γράφοντες ἡ
 ὀμιλοῦντες, ἀραδιῶσαν ἐξαναδῶδες καὶ κα
 λεματώσασιν. Καὶ ὄχι βγῆ. Μὰ σωστὸ, μὰ
 σιχαδὸ, μὰ σὺμφωνοὶ μὲ τὴν πεποιθησὶν
 των, μὰ ἀντίθετον, τοὺς εἶνε ἐπιτελῶς ἀ
 διάφορον. Καὶ τὰς περισσοτέρας φορές ὁ
 μιλοῦν ἡ γράφον, χωρὶς τὰ ἔχον τὰ ποῦν
 τίποτε ἀπολύτως. Τὸ πνεῦμα διὰ τὸ πνεῦ
 μα, ὅπως ἔλεγον μίαν φοράν ἡ ἐξήγη διὰ
 τὴν ἐξήγη.

Ἀλλὰ τέτοιον πνεῦμα δὲν εἶνε πλέον πνεῦ
 μα. Κατατῆ ἡ ἐσχάτη βλαβία. Αὐτὴ λοι
 πὸν εἶνε ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ
 Ροῖδου καὶ τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς
 σημερινούς εὐφρολόγους, κομητογράφους ἡ
 εὐθυμογράφους. Εἶνε κοῖτοι καὶ ἀμαθεῖς
 ἄνθρωποι, γινῶσι ἀπὸ μέσας, οἱ ὅποιοι κα
 τατῶνται τὰ θαυμάσιον τοὺς κεχρησ
 μέσας μὲ ποικιλίαν. Ὁ Ροῖδης ἦτο ἔ
 νος ἀληθινῶ ἐξυπνος καὶ σοφὸς ἄνθρω
 πος, ὁ ὅποιος μετεχειρίσθη ποικιλίαν
 τα, διὰ τὰ ἐξοικεῖται τὴν προσοχὴν τῶν πλέ
 ον ἀδιαφόρων.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄρ. Στελέχ. 5468. Ἀδξ. ἀρ. 80
 ΕΤΟΣ ΙΑΡΤΕΥΣ 1911

**“Ο” ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
 ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,**

Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἰδρυθὲν γραφεῖον
 ἀντιπροσωπειῶν τοῦ Τύπου.
 ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ (COUPURES)

Ἀπόσπασμα **ΕΦΗΜΕΡΙΣ,**
 Χρονολογία **27 JAN 1914**
 Ὑπογραφή.....
 Σελίς..... Στήλη.....

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΡΟΪΔΟΥ

Μὲ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐξεδόθη ὁ Ζ' τό
 μος τῶν Ἀπάντων τοῦ Ροῖδου, εἰς τὴν Λο
 γοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέση, ἐπιμελεία
 τῶν κ.κ. Α. Πετροκομικίου καὶ Α.Μ.
 Ἀνδραδάου. Μὲ τὰς πολιτικὰς καὶ διπλο
 ματικὰς μελέτας τοῦ πολιορκητοῦ συγγρα
 φέως ἐν ἀρχῇ, μὲ τὰς ἀποσπάσματα τοῦ Ἀ
 νδραδάου τὸν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ εἰς τὸ τέλος
 μὲ τὰς ἀνεκδοτοὺς σκέψεις ἀπὸ τοῦ Ἀν
 δραδάου, τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἀπὸ τὰ
 πλέον ἐνδιαφέροντα τῆς αἰτίας. Τὸ πνεῦ
 μα τοῦ Ροῖδου, χάριεν, δοσοῦρον, δεικ
 νῶν καὶ βαρῶν, παρουσιάζεται μὲ ὅλην τὴν
 τὴν δύναμιν. Αἱ δὲ σάτυροι τοῦ ἀμνηστῶ
 σατυρογράφου, κοινωνικαί, πολιτικαί ἡ
 φιλολογικαί, μολοῦντο γοαίμεναι πρὸς τὴν
 ἐκονταετίας, ἀναγινώσκονται καὶ σήμερον
 μετὰ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς, ὄχι μόνον ὡς λο
 γοτεχνήματα, διὰ τὴν ἀρτηρότητα τοῦ ἔ
 ρους,—καὶ αἰώνιον,—ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
 ἐξοικεῖται τὴν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν ἐπικαιριότητα
 των.

Ὁ σοφὸς φίλος μου κ. Ἀνδραδάου, εἰς
 τὴν ὄρασαν ὡς πάντοτε προβολὸν του, ἔχει
 ὡς πρὸς τοῦτο μερικὰς ἐπιφυλάξεις. Φο
 ρεῖ, ὅτι καὶ τὰ πολιτικὰ μας ἦδη καὶ ἡ
 κοινωνικὴ κατάστασις μετεβλήθησαν ἔπο
 τε ἀρκεῖ, ὥστε ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐκδόσε
 ως, ἂν ὄχι ἄλλως, νὰ ἀποθάνηται τοῦλάχισ
 στον τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογήσῃ τρόπον
 καὶ τὴν ἄριστον ἀναδημοσίωσιν τῶν πεπ

λαίμερον σατυρῶν. Μολοῦντο παραδέχε
 ται, ὅτι καὶ σήμερον νὰ διδάσκηται τοῦ δὲν εἶ
 νε περιττόν, φανερὸν κατεχόμενος ἐπὶ ἁ
 ρεῖστον φθῶρον, μὴτὸς τὸ ἔργον τοῦ ὀμοῖο
 ἔχῃ ὄλγον μὲ τὴν ἰσορροπία. Ἦθελα διὰ
 τοῦτο νὰ τὸν καθυποχάσω, Μόνον τὰ πρὸ
 σουτα, τὰ ὅποια ἐσαύτισεν ὁ Ροῖδης, ἀπὲ
 θανῶν. Ἀλλὰ τὰ π ο ρ α γ μ α τ α, δένου
 χῶς μένουσι οὐλοῦνται. Τόσον τὰ πολιτικὰ
 μας ἦδη ὅσον καὶ ἡ κοινωνικὴ κατάστασις
 δὲν μετεβλήθησαν παρὰ ἀπῆσο. Ἀπὸ μὲ
 σα, κατὰ θάθος εἶνε ἀπαράλλακτα.

Ἄν ἐκλεισθῆ ἡ μεγάλη λ ε ω φ ὁ ρ ο σ
 τῆς συναλλαγῆς, ἄνοιξαν ὅμως χίλια μ ο
 ν ο π ἄ τ ι α, ποῦ τὰ ζεῖθον ὅλα τὰ
 κ α λ ἄ π α λ ἡ κ α ρ ι α Καὶ ἂν οἱ
 ἀντίπλοτοι μας ἀγῶνον ἴσως τὰ χρεῖα
 των ποῦν τὰ χῶσον μέσα εἰς γάντια —
 ὡς γνωστὸν ὁ Ροῖδης ἰσχυρίζετο οὐτὶ τὰ
 ἔχοντο ἅπαντα, ἀλλὰ πολλοὶ δὲν ἔλασαν
 ἀκόμη ἀναγγέλλουσι εἰς τοὺς συνδαιτυμ
 νας των καὶ τὴν τιμὴν των ἐπὶ τῆς τραπέ
 ζης των παρατιθέμενον. Ὅσον δὲ ἀφο
 ρᾷ τὴν Μ ε τ ο ρ ἡ ν, ἡ ὅποια ἴσως σὺν γὰ
 ἐπανέρχεται εἰς τὰς σατύρας τοῦ Ροῖδου
 δὲν ἠξέσθω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί διαφέρει
 ἡ π α λ ἄ τ ἰ α Μειοχῆ, ἡ ὅποια ἀπεροφόρη
 τὴν περιουσίαν τοῦ Ροῖδου, ἀπὸ μίαν ση
 μερικὴν, γνωστὴν π. Ἀθηναϊκῆς Τραπε
 ζης. Τὸ κατ' ἐμὲ, νομίζω οὐτὶ δὲν ἐπά
 χει οδοιῶδες διαφορὰ εἰς τίποτε, ὅ δὲ
 ἀναγινώσκων τὰς σατύρας τοῦ Ροῖδου δὲν
 ἔχει νὰ κίνη ἄλλο, παρὰ νάνικαίσι τῆ
 ἐνδιαθέτως τὰ παλαιὰ ὀνόματα μὲ σὺγχρο
 να. Τοῦτο ἀρετὴ διὰ τὰ νομίζῃ οὐτὶ αἱ